

hyggeligt i Efteraarssolen med Bøge- og Lindetræer til Baggrund og den grønne Plæne foran. Alt saa ud som ellers — — men der var de to Fag nedrullede Gardiner i Stuetagen, og saa var der saa stille, saa stille! Med sagte Fjed gik sørgeklædte Mennesker op ad Trappen og afleverede deres Kranse derinde, og sagte faldt de første gulnede Blade, hvis Tid var omme, til Jorden der udenfor. Og man maatte mindes saa meget, man havde hørt om Livet paa Bernstorff Slot i de sidste Uger, om Børnenes ømme, utrættelige Pleje og om den store indbyrdes Kærlighed, der bandt dem alle sammen.

Der er endnu et, som det ligger nær for os Kvinder at tænke paa i denne Forbindelse. Fra Freden i Hjemmet gaar Tanken naturlig til Freden ude mellem Folkesamfundene, Verdensfreden. Hvem ved, hvor meget af Fredens Velsignelse Verden skylder det Hjem, hvor Dronning Louise sad og holdt Strømmen varm mellem Hjerterne? Hvem ved, hvor ofte Traade, der filtrede sig sammen her, ere blevne glattede ud af nænsomme, milde Kvindehænder? Hvem ved, om ikke Fredstanker, der i de sidste Maanedere have lydt ud over Verden som Forbud for kommende lysere Tider — om end foreløbig kun som den enlige Sval, der endnu ikke bringer Sommer — have deres første Udspring samme Steds fra.

Dette ved vi ikke med Vished; men vi ved, at saa sandt det var et *rigt* Liv, vor Dronning levede, rigt, ikke alene paa ydre Fremgang og Glans, men rigt paa Trofasthed og Kærlighed, saa sandt vil det danske Folk bevare hende i trofast og kærlig Erindring.

J. Meyn.
